

“Uzman Bilimci”nin Gafleti, Dalâleti, ve Hatta Hıyâneti Hakkında...

Dünya'nın, daha fazla insan popülasyonunu kaldıramayacağı açıkça görülüyorken, ve buna rağmen, Uzay'da yerleşim alanları açmak için, ciddi (projeli ve -kronolojik- programlı) bir çalışma da yapılmıyorken, kaldı ki yapılsa bile, uzaya intibâk edebilecek kalitedeki insan sayısının, tüm popülasyona nazaran çok ufak bir oran teşkil ettiği, dolayısıyla bir “uzay kolonisi” seçkinliği yaratmanın, insanlığın geri kalanını köleleştirmek anlamına geleceği de biliniyorken, insanların -geleneksel ve dinsel- “serbest üreme rejimi”ne hâlâ göz yummak, ya ahmaklık, ya da hainliktir basbayağı... Hain olarak açıkça temâyüz edenler, hasta ve sakat nüfusu azaltıp, insan kalitesini arttırmak yerine, insan popülasyonunu ve tüketimi arttırmak peşinde (yâni kâr peşinde) koşan kapitalistlerdir, tabii ki... Ama ahmakların içinde, hemen hemen bütün bilim adamları da mündemiçtir; uzmanlığın, nasıl bir “at gözlüklü”lük anlamına geldiğini ispatlarcasına... Halbuki bir matematikçi, bir fizikçi, bir antropolog ile, bir de psikiyatrist bir araya gelse veya getirilse de, üremeyi başlıca “insânî yaşam” amacı ittihâz etmekle beraber, aynı zamanda “kıyâmet” denilen bir “son”u da müjdeleyen (!), mitolojik ve dinsel öğretileri gözden geçirseler, acaba nasıl bir ortak fikre -ve karara- varırlar; mantıkî (bilimsel) bir zorunlulukla; görelim bakalım...

DİN'SEL MEVHURLARIN AKIL DIŞI OLDUĞUNUN BİLİMSEL İSPATI:

Yukarıda bahsedilen dört -spesialist- bilim adamının ortak çalışmasında, mesela matematikçi diyecektir ki, herhangi bir set'deki (küme'deki) bütün elemanlar, “Well- Ordering Principle” aksiyomu mûcibince, herhangi iki elemanından -mutlaka- biri önce, diğeri sonra gelmek üzere sıralanırlar. Yâni sıradışı (ekstra ordiner) bir elemanın mevcut olması imkânsızdır; “akıl dışı”dır. Dolayısıyla, aynı zamanda -biri sıra içi, diğeri sıradışı anlamına geleceğinden- elemanlar arasında “eşitlik” diye bir ilişki de mümkün değildir; yani “akıl dışı”dır... Çünkü, bu imkânsızlıklar mümkün kabul edildiğinde, bir paradoks (Russell Paradox) ortaya çıkmakta, ve -“bir hükmün, tam tersinin de doğru olduğunu ortaya koymak” anlamıyla- akli durdurmaktadır... “Sıradışı”lık ancak, “sıraüstü” gibi bir anlamla ve de sâdece, sonsuz elemanlı set'lerdeki transandant (aşkın) limit (sınır) elemanları için sözkonusu olabilir... **Bu cümleden olarak, bütün mevcûdâtın (mevcut varlıkların), bütün zamanlardaki kalitatif sıralanması gözönüne alındığında ise, -hiç bir varlığa benzemeyen- tek bir sıraüstü veya transandant (aşkın) eleman (veya konum) belirlenir ki, bu “zamanlar üstü” mevki veya mercîye de, -nedensellik (causality) mantığı mûcibince- “bütün nedenlerin nedeni” anlamıyla gerekli görülen “tanrı” adını vermek, gâyet mâkul ve mantıkî bir yakıştırma olur...**

Daha sonra, -teorisyen anlamındaki- fizikçi söz aldığı anda ise, şöyle bir mülâhazada bulunacaktır mesela... **Madde, mekân ve zaman kavramları, hem birbirlerinin parametresi, hem de fonksiyonu olan kemmiyyet ve keyfiyyetlerdir. Onun için, biri -mevcut- olmadan diğeri var olamayacağı gibi, hiç biri de tek başına var olamaz. Bu da demektir ki, maddeden ve zamandan münezze bir mekân düşünülemez; yâni metafizik bir alan (veya mekân) faraziyesi, daha doğrusu kurgusu, akla mugâyirdir. Veya başka bir deyişle, “mekân” mevhûmunu, kendiliğinden (apriori) var olan bir kavram veya gerçeklik saymak, düpedüz saçmalamaktır... Bir mekânda mutlaka madde bulunur; ama şâyet, madde ile birlikte başka şeyler de bulunabilir, veya -teorik olarak- tasarlanabilir denilirse, o zaman da, matematiksel mantığın “Well-Ordering Principle” aksiyomu mûcibince bunların, genel sıralamada hizâyâ girmesi, ve dolayısıyla de maddeyle kıyaslanabilir, yani maddeye nazaran tanımlanabilir olması gerekir... O halde demek ki, Fizik biliminde de, maddeden kategorik farklı -sıradışı- bir varlık düşüncesi akla mugâyirdir. Şâyet “sıraüstü” bir şey aranırsa, o da, insanların (insanlığın) başını çektiği, universal devinim ve değişim süreçlerinin sonundaki -Tanrı'lık makâmı denmeye lâyık- transandant mevkî'dir. Ki bütün zamanların sonundaki o mevkî'in de, aynı zamanda, universal mevcûdâtın varoluş irâdesini ortaya koyan salt bir bilinç olması iktiza etmektedir; kapalı sistemlerin tersinir (reversible) olma prensibi mûcibince... Demek ki “insan”, Kâinat'ın tanrısâl (total) deviniminde başı çeken bir irâde ve bilinçtir. Kâinat'ın -yaklaşık- 14 milyar yıllık evrim tarihi içinde, insanlığın son 2-3 yüz yıllık ivmeli gelişimi gözönüne alındığında,**

insan aklının, bütün mevcûdâtın inisiyatörü olarak nasıl başı çektiği kolayca anlaşılabilir. Ve buradan da, insanın dışında -apriori- var sayılan bir Tanrı mevhumunun, “tanrı-kral”ların, firavun’ların “hânedanlık” düzeninde, otorite simgesi olmak üzere uydurulmuş bir kavram olduğu, açıkça ortaya çıkar...

Bütün bu mülâhazalardan sonra da, açıkça anlaşılacaktır ki, ne matematiksel mantıkta sıradışı elemanlara yer vardır, ne de fizik terminolojisi ve metodolojisinde, “madde=momentum=enerji” niceliğinden kategorik farklı olan varlıklara, ve onların mekânlarına... Demek ki Kâinat, -içine doğru- sonsuz adımlık bir derinliğe, veya “kaos'a gidiş” anlamındaki belirsizleşme kademelerine sâhip, dopdolu bir bütündür; ama, “sonsuz yarıçaplı bir kürenin yüzeyi” gibi bir geometrik yapıda, ve de sonsuz boyutlu olarak düşünülmesi gereken, dolayısıyla de, kendi dışında hiçbir alan (mekân) tasavvuruna imkân bırakmayan, sınırsız fakat kapalı bir bütün... Çünkü böyle bir tanım saptanmadığı taktirde, -ne kadar geliştirilirse geliştirilsin- her bilimsel teori karşısında, onu aşmaya (genişletmeye) çalışan bilimcilerden çok, dinsel mugâlâtayla ona ipotek koymaya (spekülâsyonunu yapmaya) uğraşan gericiler birikecek, ve de gittikçe artan bir güçte, rezistans oluşturacaklardır... Yâni bilimsel olarak, insanın, kendisi dışında bir “tanrı” mitosu vehmetmesine yol açabilecek hiçbir açık kapı (veya boş alan) bırakmayan bir yapıda olmalıdır, ve de olmaktadır, Kâinat... Ve de “insan”a, ilerleyebileceği tek bir doğru yol (Tanrısal Yol) sunmaktadır; ki o da, kendi geçmişiyle birlikte, mikrokozmos'un derinliklerini keşfetmek yoludur. İnsanoğlu bu yolda ilerledikçe, dinlerde -hayâlî- kurguları yapılan ve sıradışı kişiliklere atfedilen bütün mûcizevî olayları, bizzat kendisi gerçekleştirecektir... O halde demek ki, mitolojinin ve dinin muhayyel objelerinin veya mevhumlarının, bilime ve akla mugâyir oldukları -dolayısıyla bilimin gelişmesini engelledikleri- anlaşılma ile birlikte, aynı zamanda orijinlerinin veya menşeylerinin ne olduğu da, açıkça ortaya çıkmaktadır...

Ve bu noktadan sonra da artık sözü, antropolog ile psikiyatrist'e bırakmak gerekmektedir: **Madde'den kategorik olarak farklı “mevhum” demek, “zaman”la ve “mekân”la da alâkası olmayan (münezzeh) anlamına gelmekle, aynı zamanda “ölçü”ye de gelmez demektir; ki böyle bilim dışı, yani akıl dışı “mevhum”lar, psikiyatri'de “halüsinasyon” olarak adlandırılırlar. Ve dolayısıyla, bu, “halüsinasyon” denilen şeyler değil, bunları görenler, bilimsel araştırmalara konu -ve denek- olurlar; diğer insanları bu gibi “kötü görüş”lerden koruyup kurtarmak üzere...** Böyle mevhumlar kümesi içinde mantık tesis edebilmek ise, ancak, maddi obje ve olaylarla, bunlar arasında, metaforik (mecâzî) ilişki ve analogiler (yani fikrî paralellikler) kurmakla mümkün olabilir. Ki bu da düpedüz bir illüzyondur; yâni aldatmacadır; tıpkı -gök cisimlerinin periyodlarıyla ilgili yasalardan sarfınazar- insanlar ve ilişkileri ile, yıldızlar ve karşılıklı konumları arasında, fonksiyonel olmayan indî tekâbüliyetler kurduran (vehmettiren), “astroloji” denilen yutturmasyon gibi... Zira böyle bir mantık ile, realitedeki olgu ve olayların nedenleri çıkarsanamaz; ve dolayısıyla de, “nedensiz kabul ve hükümler” anlamındaki “dogma”lar ortaya çıkar; ki bunlar da giderek, günlük hayatta iyice yer eden “nedensellik mantığı” tarafından aşındırılırlar. Fakat bu arada, bir yerde dogmalara inanıp, diğer tarafta nedensellik mantığıyla düşünmeye çalışan, tahsilli şizofrenlerin çoğalmasına da sebep olmaz değil... Bu cümleden olarak, meselâ, insanlığın “sebeb-i vücûd”u anlamındaki -üremeye ve beslenmeyle ilgili- “tabu”lar, “ensest” yasakları ve “oruç” ibâdetleri şeklinde, “sebebinden sual olunamayan tanrı emirleri” -yani “dogma”- olarak korunmaya çalışılmıştır. Ama bu yasaklara -zaman zaman- peygamberler (meselâ Lût Peygamber) bile uyamamıştır; nerde kaldı ki, bundan sonra nedensellik mantığına iyice alışacak olan, ve üstelik de kapitalistler tarafından “beslenme” ve “çiftleşme” tüketimine (hazlarına) teşvik edilecek olan müstakbel kuşaklar uyabilsin... Ve işte onun için de, Şeytan'ın koordinatörlüğünde, kapitalistlerle dindarlar arasında -insanlığa karşı- zmnî bir “suç ortaklığı” oluşmuştur... **O halde diyebiliriz ki, mitoloji ve din, kökeni taa Taş Devri'ne dayanan, “halüsinasyonların indî yorumları” literatüründen başka bir şey değildir aslında...** Ama, gâyet esnek metaforlarla realiteye -analogilerle- bağlanmak sûretiyle, her zaman ve zemîne uydurulabilecek elâstiklikte (yani her zaman tevellere açık kapı bırakan) bir mantık yapısı kazandırılarak aklî gösterilmeye çalışılmış bir mugâlâtalar yumağı olarak... Peygamberlerin, dinleri, ancak akıllı insanların anlayıp -doğruluğunu- tastik edebileceğini iddia etmeleri, kullandıkları her kavram gibi “akıl”ı da, -Tanrı tarafından bir seferde en mükemmel olarak

yaratılmış- değişmez ve gelişmez bir “dogma” olarak görmelerindedir; yoksa yalancılıklarından değil herhalde... Aslında insanlar, “hayvan”lıktan çıkış sürecinde ve/veya insanlaşma zonu (Antropolojik Kaos) içerisinde, daima halüsinasyon görmüşlerdir; ve görmektedirler... Mesela Taş Devri'nden kalma mağara resimlerinde, bedensel oranları gâyet nisbetsiz olan hayvan (av) tasvirleri üzerinde, bir de serpiştirilmiş yıldız figürleri görülmektedir; ki bu, o zamanın insanların dâimi bir esriklilik (sersemlik) içinde bulduklarına, ve dolayısıyla halüsinasyon gördüklerine delâlet etmektedir. Çünkü, bugünkü -normal- bir insana aynı görüşü kazandırabilmek (!) için, laboratuvarında onun beynine bir takım “şok” etkileri uygulamak gerekmektedir. Yâni daha açıkcası, o yıldızları gördürebilmek -veya saydırabilmek- için, bugünkü normal bir insanın, ya kafasına odunla vurmak, ya da gözünün üstüne balyoz gibi bir boksör yumruğu indirmek gerekmektedir... Buradan çıkarılabilir ki, mitolojide yıldızlara atfedilen gizemli kutsallığın kökeni de, bu alacakaranlık döneme -yani Taş Devri'ne- dayanmaktadır... Ayrıca şu da anlaşılabilir ki, ilkel avcı gruplarının, ava çıkmadan önce -ritmik tepinme şeklinde- yaptıkları geleneksel av dansları, sembolik bir niyet veya -Tanrı'dan- dilek gösterisi değil, bireylerin melekelerini ve aralarındaki senkronizasyonu (ortak zaman hissini) güçlendiren, dolayısıyla şizofrenik ârazilari (kopuklukları) önleyen bir antrenmandır aslında... Ancak ne var ki, bu âyin veya antrenmanlarda kazanılan bireysel ferâset ve grupsal birlik hissi, mitolojik devirlerde bir “tanrı” mit'i veya ikon'u şeklinde sembolleştirilmiş, ve dolayısıyla danslar da giderek, bu tanrılardan dilek dileme anlamını kazanmıştır... Aslında mitolojiler, taa Taş Devri'nden beri, dillerin oluşumuyla birlikte anonim olarak gelişen “halüsinasyon söylemleri”nden başka bir şey değildir. Yâni mitolojiler, kişisel düşünce veya tefekkür eseri değildir... Dinler ise, tek Tanrı'nın sözlerinin tek bir ağızdan çıkması -dolayısıyla tartışmaya mahal vermemesi- gereğine binâen, müteselsilen zuhûr eden, ve de her biri, daha öncekileri doğrulayan bireyler (Tanrı elçisi peygamberler) tarafından dillendirilmişlerdir. Ve onun için de, “din” öğretilerinde, geleneksel “halüsinasyon” mevhumları, çok uzayan analogiler vâsıtasıyla daha akıllıca işlenmiş ve şekillendirilmiştir. Ki zâten, tek tanrıcılığın kökenini, muhteşem kültürlü Mısır Uygarlığı'nda, politeizm'e karşı bir ilerici akım olarak ortaya çıkmış -ve hatta bir ara yönetimi de ele geçirmiş- olan Aton'culuğa bağlamak da mümkündür. Ancak ne var ki, tek tanrıdan alındığı savlanan mesajlara binaen öne sürülen bütün tutarlılık, mantıkîlik (ve hatta aklı'lik) iddialarına rağmen, tek tanrıci dinlerin mensuplarının hâlâ, dualarının sonunda Aton'un değil de -Âmin veya Âmen şekillerinde- Güneş Tanrı Âmon'un ismini zikretmeleri, yaşanan kafa ve kavram karışıklığını açıkça gözler önüne sermektedir... Kaldı ki mesela, melek veya aziz tasvirlerinin başları üzerine çizilen -ve kutsallığı karakterize eden- halkaların, bir tür açlık ve yorgunluk durumunda, insanların gözü önünde beliren parlak ışıklı halkalardan mülhem olduğunu anlamak için de, pek fazla âlim olmaya ve araştırma yapmaya gerek yoktur. Yâni, böyle bir açlık durumunda kalan bir insanın, kendisine yiyecek veren bir kişiyi, kafasına isâbet eden “halka” halüsinasyonu ile birlikte görüp onu kutsaması (veya ululaması) hiç de şaşırtıcı bir olay değildir; hele ki, mitolojik ve dinsel mugâlâtaların prim yaptığı o eski devirlerde... Tanrılarla, meleklerle, şeytanlarla, cinlerle, ve de bilimum ruhlarla görüşme, karşılaşma hikâyelerine gelince... Bunların da bir kısmı, gerçek hayatla karıştırılan (veya karıştırılmak istenen) rüyalar, bir kısmı, uyanırken meleke zaafiyeti yüzünden görülen, “galat-ı rûyet” anlamındaki halüsinasyonlar, ve diğer bir kısmı da, “uyur-gezer”lerin gördükleri “hayâlet”lerdir... Meselâ, Hz.İbrahim'e atfedilen “şeytan taşlama” hikâyesi, tipik bir “uyur-gezer” vak'asıdır. Çünkü “uyur-gezer”ler genellikle, kendi “alt-ben”lerinin şekillenmiş hallerini görürler karşılarında; ki bunlar, “galat-ı rûyet” olmanın ötesinde, insanın beden elektriğinden mâmûl hologramlar da olabilir... Hz.İbrahim o hikâyede, oğlu İsmail'i kesmemesini öğütleyen bir hayâletle karşılaşmakta, ve bunu, -Tanrı buyruğuna itaatkârlığını göstermek ve pekiştirmek için- “şeytan” olarak nitelendirmektedir. Halbuki o hayâlet, kendisinin geleneksel kişiliğini veya “alt-ben”ini, yâni vicdânını temsil ediyordu; ve kendisi de, sonradan yapılandırmış olduğu “Tanrıya tam itaatkâr” kişiliği veya benliğiyle, ona karşı çıkmaya çalışıyordu... Zirâ, “insan kurban etme” usûlü, bazı zaman ve yerlerde, bazı sosyo-ekonomik gerekçelerle ihdas edilmiş olsa da, vicdanlarda yer etmemiştir; ve dolayısıyla İbrahim Peygamber de, oğlunu kurban etme işine kerhen kalkışmış olmalıydı. Ki onun için de, “uyur-gezer”liğin mücbir sebebi olarak, “alt-ben”leri arasında, büyük bir gerilim (çelişki) yaşamaktaydı... Gâyet iyi bilinen bir vâkıadır ki, hayâletiyle tartışan bir “uyur-gezer”, şâyet yumruk atmak veya taş atmak gibi, bedeni sarsan hareketlere girişirse, birden bire uyanır; ve dolayısıyla de gördüğü hayâlet ortadan yok olur... İşte, İbrahim Peygamber'in şeytanı taşlaması ve onu kaçırmayı olayı da, böyle bir “uyur-gezer vak'ası”ndan başka bir şey değildir aslında...

Muhayyel dört bilim adamının kolaborasyonu şeklinde ortaya koyduğumuz bu ispattan sonra artık, adam olan herkes, bu gerçeğin yayılmasından, dolayısıyla de Dünya'nın ve insanlığın -mahva gidişten-kurtarılmasından sorumludur. Çünkü adam gibi bir insan, sözkonusu bilim dallarına hiç âşinâ olmasa bile, bu bilim dallarının uzmanlarını bulup, onları bir gazeteci gibi -kamu yararına- sorgulayabilir. Ve bu şekilde de, hem kendisi aydınlanmış olur, hem de sorguladığı uzmanları uyandırmış veya -hainliklerini, satılmışlıklarını- deşifre etmiş olur... Ve böyle bir sürecin sonunda, düşünen insanların kafasında, “din”e karşı en ufak bir şüphe (veya “acaba?” sorusu) kalmayınca da, dinler de aynen mitoloji gibi, kırsal kesimlerde folklorik etkinlikler olarak, kültürel âdetlerde de, atalardan kalma “şirinlik”ler seviyesinde bloke ve ıslah edilirler. Kaldı ki, çocukların ve “panteist zon”dan çıkamamış insanların, türlü ad ve sıfatlarla tasarlayıp, dert ortağı veya dilek mercîi olarak konuşma muhâtabı yaptıkları -tanrı, melek, aziz ruh gibi- muhayyel ikon'lara da kimsenin bir itirâzı olamaz. Ama, bu tür psikolojik veya pedagojik vakaların, Üniversite gibi kurumlarda, bilimsel kisveli felsefî tezlerle, “gerzek”liği özendirmek anlamındaki -tek taraflı- propagandası yapılmadığı takdirde... Çünkü, bugünkü Dünya'da hiçbir devlet, şizofrenik insanların kişisel ve sosyal bütünlüğünü sağlayacağına diye -dinden medet umarak- gelişmiş bireylerini zihnen tâciz edemez; etmemelidir. Zira bir devlet, hem akıllı bireylerini (yâni insan aklını) -herkesten çok-korumak, hem de bedenî ve akli melekelerin zaafiyetinden mütevellid “geri”liklerle mücadele için, bilimsel “doğum kontrolü” ve terapiler geliştirmek zorundadır...

İNSANLIĞA İHÂNET EDEN DEVLETLER HAKKINDA...

Kapitalistler ve kapitalist devletler hiçbir zaman, yukarıda zikrettiğimiz uzman bilimcileri biraraya getirerek, din hakkında müşterek bir fikre varmaları için onlara ödenek ayırmazlar. Zira, insanları itaatkâr ve edilgen tüketiciler hâline getirdiği için, din denilen “kitlesel hipnoz”dan büyük çıkarları vardır... Dolayısıyla de, bu uzman ve komformist bilimciler, insanlığın genel gidişâtı hakkında hiçbir fikir sâhibi olmadan, -batan bir gemideki, kapı veya dolap tâmircisi gibi- branşlarının kapsamı dâhilinde çalışır dururlar. Ve hatta bu arada, kötü gidişâtı hızlandıracak çalışmalar veya keşifler de yaparlar... Meselâ kapitalistler, matematikçileri ve fizikçileri sık sık bir araya getirir ve onlara para bastırırlar ama, yanlarına antropolog değil, bir ekonomist katmak sûretiyle, ve de ana tema'sı, “kâr maksimalizasyonu” olan projelerde çalıştırmak üzere... Dolayısıyla onlar da, din akîdelerine (öğretilerine) uygun yaşam projeleri üzerinde “toplum mühendisliği” yapmak, ve böylece de dinlerin açmakta olduğu, “toplu intihar uçurumu”na giden yolu, tesviye etmek için uğraşır dururlar... Ama bütün bunlara rağmen, modern bir devlet, hiçbir zaman dînî hizmet ve eğitim vermez; vermemelidir. Dînî hizmet ve eğitim veren devletler, insanlığı, ilerleme yolundan çevirmeye çalışan gerici mihraklar olup, daima savaşıma (ve savaş gerilimi içinde yaşamaya), ve de giderek çökmeye ve dağılmaya mahkûmdurlar. Ne yazık ki, TC Devleti de bunlardan biri, ve üstelik, “laiklik” gibi bir boş iddiayla vatandaşlarını kandırdığı için en kötüsüdür... Atatürk'ün, “her zaman devletin başına kendisi gibi açık görüşlü ve ilerici insanlar -kendiliğinden, veya Parti terbiyesiyle- geçecekmiş de, dini, bilimsel gelişmelere uygun bir tempoyla önemsizleştirecek ve lüzumsuzlaştıracakmış” gibi bir sâfiyâne düşünceyle, ve/veya konjoktürel imkân ve şartlar muvâcehesinde yaptığı en büyük hatâ, Diyânet İşleri Başkanlığı kuruluşudur. Çünkü, bilimsel eğitimin kalitesi ve yayılma hızı, nüfus artışına nazaran çok düşük kalınca, resmen dinsel dogmalarla yetiştirilen geniş halk kitlesi, demokratik (!) bir şekilde bağnaz temsilcilerini tepemize oturtmuştur. Halbuki, devletin en önemli görevi, vatandaşlarına çağdaş bilimin eğitimini vermektir. Ve ondan sonra da, en liyâkatli bireyleri seçip yükseltmektir; o bilimin ışığında... Ve bu arada da, dinsel ibâdet ve rivâyetleri (söylemleri), Kültür Bakanlığı'nın kontrolünde, -genellikle kırsal kesimlerde bloke olacak- cemaatlere bırakmaktır. Bilimin ve gerçek bilim adamlarının önü açıldıktan sonra, bu cemaatlerin -siyaset yoluyla da olsa- devlet yönetimine tırmanabilmeleri mümkün değildir... Yoksa hiçbir devlet, insanlığı bile bile (veya söyleye söyleye) toplu intihâra (kıyâmete) sürükleyen bir “toplu hipnoz” vakasına âlet olamaz; ve olmamalıdır. Çünkü, meselâ bir parti veya dernek kurulup da, tüzüğüne, “bu parti -veya dernek- üyeleri, bir gün mutlaka topluca imhâ edilecektir” diye yazılıysa, -ve üstelik de, dernek mekânlarının kapasitesi, haddinden fazla doldurulmuş bulunsaydı- o partiye veya derneğe, akli başında kim üye olurdu ki?!.. Böyle dernekler Amerika'da, illüzyon ve hipnoz (veya iknâ) gücü yüksek psikopatlar tarafından -sapkın seks unsurları kullanılarak- sık

sık kurulmakta, ama bir raddeden sonra da, Devlet tarafından yasaklanmakta ve yöneticileri cezalandırılmaktadır. Tabii ki hiçbir devlet, “toplu hipnoz” vakalarına karşı kayıtsız kalmaz; ve kalmamalıdır. Çünkü böyle vakalarda insanların, liderlerin emriyle, topluca intihâra râzı edilmeleri pek kolay olmasa da, grupsal ve hatta kitlesel olarak birbirleriyle ölümüne çatışmaya sürüklenmeleri hiç de zor değildir. Nitekim, bugünkü Dünya'da yaşanan “terörizm” cereyanı da, genellikle bu nedenden kaynaklanmaktadır. Ancak buna rağmen bugün, TC Devleti, “İslâmî hipnoz”u yönetmekte, ve hatta teşvik etmektedir. Onun içindir ki, siyasi iktidarı şiddetli bir şekilde “dinci”likle suçlayan en radikâl muhâlefet bile, “dindarlık” paydasında (veya paradigmasında) onunla bütünleşmekte, ve dolayısıyla de, -negasyonier anlamında- gerçek bir alternatif teşkil edememektedir. Böyle bir durumda da, insanlar arasındaki bilgi ve bilinç farkı belirsizleşmekte, ve dolayısıyla de, “kapitalist elitizm”, mutlak bir üstünlük anlamı kazanarak, câhil ve başınabuyruk bir zenginler zümresi yaratmaktadır. Ki bu arada, dînî liderler de, kapital yöneticileri hâline gelmektedirler; ister istemez... Bugün hiç kimse, henüz daha -hipnoz'la- uyutulamamış olanlar var diye güvenip sevinmemelidir. Kesin ve köklü (prensiyal veya aksiyomatik) bir -fikrî- tavır ortaya konulmadıkça, birgün herkes, mütemâdî -ve de vâiz üslûbu ve zikir ritmiyle yapılan- telkinlerin tesiriyle, demokratik (!) bir şekilde ortak hayallere kapılarak, uykuya dalmaya mahkûmdur... Taa ki, bir “ölüm kalım savaşı” içinde kendilerine -gelebilirlerse- gelinceye kadar...

İnsanlığın -ve Türkiye'nin- önünü açacak olan, yukarıdaki “ispat”ı gündeme getirmeye ve/veya yaymaya çalışmayanlara lânet olsun; Âmon!...

NOT: Dünya'ca ünlü bilim adamımız Oktay Sinanoğlu, “bir görünüp bir kaybolan karabatak” misâli yaşamına devam ediyor herhalde... Yakın bir geçmişe kadar sık sık televizyonlara çıkıp, -bir nevi “aşâğılık kompleksi”ni andıran tavırlarıyla- ABD ve İngilizce ile dalga geçer gibi konuşan, ve ayrıca da Anadolu'yu, kahvehâne kahvehâne gezerek, Türkçe'den başka dil bilmeyen garibanlara, “dilinizi kaybederseniz, her şeyinizi (milliyetinizi de) kaybedersiniz” diye talkın veren Sinanoğlu, Memleket, “İslâmî hipnoz”la apaçık bir felâkete sürüklenirken, ne yapıyor acaba?... Yoksa, bu “ılımlı islâm” hipnotizmasının, Azmanistan dediği ABD'nin bir programı olduğu için mi ortaya çıkamıyor; ABD'ye ters düşmemek için... İşte şimdi, bir yanda Amerikan Emperyalizmi'nin Türkiye üzerinden yönetmeye çalıştığı “dinsel hipnoz” programı varsa, öbür tarafta da bizim, dinin, “halüsinasyon yorumları literatürü” olduğu sonucunu çıkardığımız bilimsel ispatımız var... O halde, bütün nâmuslu bilim adamlarına düşen görev, ya bu ispatı çürütmek, ya da Amerikan Emperyalizmi ile Siyonizm'in, insanları gütmek (manipüle etmek) için araç olarak kullandığı dinleri, tarihteki gerçek yerlerine, ve de müstahak oldukları toplumsal işlevlerine oturtmaktır... Ve tabii ki, en başta da, Türkiye'ye ve Türk insanına yararlı olmak için, taa Amerika'lara kadar gidip bilim öğrendiğini iddia eden Oktay Sinanoğlu'na düşmektedir, bu görev... Türkiye'nin kurtuluşu -bu sefer- tüm insanlığın kurtuluşuna endekslenmedikçe, “Dünya'nın orta göbeği”nde Türklere yer yoktur artık...

Ali Ergin Güran: 20/09/2010